

SLADKÝ ŽIVOT

Kelly Hunterová
Týden
v Sydney

 HARLEQUIN®
TM

KELLY HUNTEROVÁ

TÝDEN V SYDNEY

PŘEKLAD

VLADIMÍRA ŽLUTÍŘOVÁ

Milá čtenářko,

znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!

Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!

Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...

Takže na všechny plány, které našťěstí nevyjdou!

... s láskou

Váš Harlequin

Kelly Hunterová

TÝDEN V SYDNEY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The One That Got Away

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Vladimíra Žlutířová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Kelly Hunter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Týden v Sydney: 2015 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-982-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-983-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-984-7 (PDF)

PROLOG

Limity existovaly – Logan si jen nedokázal vzpomenout kde.

Ležel nahý na posteli a chvěl se, jeho tělo volalo po kyslíku a mozek mu přestal fungovat. Žena natažená pod ním nevypadala o moc líp. Byla po tom všem jako nehmotná a jen občasné záškuby těla jim připomínal, že tam nějaká hmota je. Jak dýchala, hrudník jí neznatelně stoupal a klesal.

Podíval se na její kůži. Když ji svlékal, měla ji dokonalou, ale teď už ne. Viděl na ní stopy po svých prstech a smirkové kůži své tváře. Byly patrné na jejích zápěstích, na jejím pasu i na hebké kůži pod čelistí.

Poznal ji v baru, na to se ještě rozpomínal. Poblíž hotelu, kde bydlel, se konal nějaký studentský večírek. Šlo o tento hotel. A tohle byl jeho pokoj, přivedl si ji sem. Dala mu číslo telefonu, ale to mu nestačilo. Potom nějaký hotel kousek odtud. Doprovodil ji tam. A pak ji pozval zpátky k sobě na pokoj.

A ona se mu zlatýma očima podívala až do duše, a když mu nastavila rty, zvaly ho, aby si vzal, co chce, všechno, co chce, a ještě víc. A tak to udělal a nechal se úplně pohltnout.

„Tak co,“ zachraptěl a natáhl ruku, aby jí palcem přešel přes naběhlé rty. Jejich poslední blízké setkání bylo trochu drsnějšího rázu a teď cítil stud a na

bezuzdné potěšení, kterému se oddával, začal padat temný stín viny. „Je ti fajn?“

Otevřela oči, a když se na něj podívala, viděl, že je jí dobře. Odhrnul jí havraní vlasy z tváře a zastrčil jí je za ucho. Nemohl se jí přestat dotýkat. Měla překrásnou tvář.

Učísl jí vlasy dozadu a pohladil ji po křivce ramene. „Chtěla bys něco?“ nabídl se. „Sklenku vody? Donést něco na pokoj? Sprcha je tvoje, jestli chceš.“ Cokoliv by si přála, stačilo jen říct.

Podívala se na něj, nazdvihla koutky rtů a řekla: „To, co jsi se mnou teď udělal... nevím, co to bylo – ale chci víc.“

PRVNÍ KAPITOLA

„Mohla by sis mě vzít,“ poznamenal Max Carmichael, zatímco si prohlížel výkresy obchodního centra na Eviině rýsovacím stole. Výkresy byly jeho a byly opravdu velmi dobré. Kalkulaci nákladů měla na starosti Evie a jejich rozpočet byl vyšší – mnohem vyšší – než cokoliv, na čem kdy pracovala.

Evie přestala nad propočty žvýkat a chvíli jí trvalo, než se na svého obchodního partnera podívala. Max byl architekt a vizionář v jednom. Evie byla inženýrka, která Maxovy vzletné vize usměrňovala. Když jste je dali dohromady, výsledek stál za to.

I když ne vždy. „Mluvíš se mnou?“

„Ano, mluvím s tebou,“ odvětil Max tónem, jako by měl s Evií svatou trpělivost. „Potřebuju přístup ke svému svěřeneckému fondu. Abych se k němu *dostal*, musím mít buďto nad třicet, nebo se oženit. A třicet mi nebude ještě dva roky.“

„Měla bych dvě otázky, Maxi. Proč já a proč teď?“

„Proč ty, na to je jednoduchá odpověď. Za prvé, nemiluju tě a ty nemiluješ mě –“

Evie ho sledovala přimhouřenýma očima.

„– takže bude mnohem jednodušší se s tebou za dva roky rozvést. A za další, je v nelepším zájmu MEP, aby sis mě vzala.“ MEP byla společnost Max and Evangeline Partnership, stavební firma, kterou před šesti lety založili. „Tady si sáhneme pěkně hluboko do

kapsy, Evie.“ Max poklepal na plány, rozložené před nimi.

Říkala mu to už celý týden. Výstavba obchodního centra byl fantastický záměr, který se stal Maxovou poslední posedlostí. Ostře sledovaný projekt měl moderní konstrukční zadání a sliboval posílení reputace. Komplex však měl stát na nábřeží, což obnášelo vyvrtání mola a vybudování rozsáhlých základů, a firma by musela hradit účty ze svého, dokud by na konci první etapy nepřišla první platba. „Tahle zakázka je pro nás moc velké sousto, Maxi.“

„Držíš se moc při zemi.“

„Držím se toho, na co máme.“ Jejich firma byla malá a flexibilní společnost o šesti stálých zaměstnancích, se spolehlivou základnou solidních dodavatelů a slušným finančním zázemím. Kdyby se chopili zakázky na obchodní centrum, museli by své podnikání ve všech směrech rozšířit. Pokud by však narazili na nějaké potíže s úhradami, zbankrotovali by během pár měsíců. „Potřebujeme mít deset milionů dolarů bokem, abychom se do toho mohli dát, Maxi. Pořád ti to říkám.“

„Vezmi si mě a budeme je mít.“

Evie zamrkala.

„Zavři ústa, Evie,“ zamumlal Max a Evie okamžitě stiskla zuby.

A stejně rychle ústa zase otevřela. „Ty máš deseti-milionový svěřenecký fond?“

„Padesátimilionový.“

„Pade – a to ses o tom nikdy neobtěžoval zmínit?“

„No jo, zdálo se to být tak daleko.“

Nevypadal jako muž, který má padesát milionů. Vysoký, šlachovitý, hnědé oči a vlasy, prostě oblečený a tvrdě pracující. Vynikající architekt. „Proč vůbec potřebuješ *pracovat*?“

„Protože pracuju *rád*. Chci ten projekt, Evie,“ odvětil trochu naléhavě. „Nechci, abychom museli deset let

čekat, než si vytvoříme zdroje na projekt těchto rozměrů. Tento je ten pravý.“

„Možná,“ uznala váhavě. „Ale tento podnik jsme rozjeli jako rovnocenní partneři. Co když teď hodíš do placu deset milionů dolarů a já nic?“

„Budeme to brát jako půjčku. Použijeme ty peníze do začátku zakázky, aby nás jistily proti nepředvídaným situacím, a na konci se zase uvolní. A šli bychom do předmanželské smlouvy.“

„Ach, jak romantické,“ podotkla Evie suše.

„Takže o tom budeš přemýšlet?“

„O těch penězích nebo o manželství?“

„Zjistil jsem, že někdy docela pomáhá uvažovat o obojím současně,“ poznamenal Max. „Co děláš v pátek?“

„Rozhodně si tě v pátek neberu,“ lekla se Evie.

„Jistěže ne,“ ujistil ji Max. „Musíme počkat na pápíry. Napadlo mě vzít svou snoubenku domů do Melbourne a představit ji v pátek matce. Zdržíme se pár nocí, sehrajeme šťastnou idylku, v neděli se vrátíme a vezmeme se někdy příští týden. Je to dobré řešení, Evie. Dost jsem o tom přemýšlel.“

„Jo, ale já o tom nepřemýšlela vůbec.“

„Vezmi si na to celý den,“ navrhl Max. „Nebo dva.“
Evie se na něj jen dívala.

„Tak tedy tři.“

Trvalo jim celý týden, než se prokousali všemi možnými souvislostmi, ale nakonec Evie souhlasila. Samozřejmě se stanovily podmínky. Do svatby se pustí jen tehdy, když se bude výběrové řízení na obchodní centrum pro firmu dobře vyvíjet. Manželství skončí, jakmile Max dovrší třicítku. Budou žít v jednom domě, ale nebudou sdílet postel. A sex nebudou mít ani s nikým jiným.

U posledního ustanovení se Max zarazil.

Přišel s protinabídkou diskrétního přístupu. Dva roky je příliš, hájil se. Přece by Evie nechtěla, aby byl další dva roky nevrlý a nesvůj.

To sice nechtěla, ale role podváděné manželky se jí vůbec nezamlouvala.

Nakonec se shodli na zachování nejvyšší diskrétnosti s pokutou ve výši dvě stě tisíc dolarů vůči poškozené straně ve všech případech, kdy by se mimomanželský poměr dostal na veřejnost.

„Kdybych byla prohnaná, najala bych si několik žen, které by se ti podbízely tak, až bys neodolal,“ utrousila Evie, zatímco scházeli do přístavu Circular Quay na oběd.

„Kdybys byla tak prohnaná, tak bych si tě nebral,“ odvětil Max, když vykročili ze stínu jednoho ze sydneyjských mrakodrapů do slunečného letního dne. „Co si dáš k obědu? Plody moře?“

„Jo. Mimochodem, nevypadáš jako člověk, který má zdědit padesát milionů dolarů.“

„A co teď?“ Max se zastavil, zvedl bradu, přimhouřil oči a prohlížel si nejbližší mrakodrap, jako by zvažoval, zda ho koupí.

„Pomohlo by, kdybys nenosil pracovní boty staré sto let,“ podotkla vážným tónem.

„Jsou pohodlné.“

„A kdybys neměl hodinky z obchodu, kde je vše po dvou dolarech.“

„Čas pořád ukazují. Víš co, s mou mámou si asi budete rozumět,“ podotkl Max. „A to se u manželky hodí.“

„Když myslíš.“

„Miláčku,“ doplnil Max. „Když myslíš, *miláčku*.“

„Ach, ty pošetilý chudáčku.“

Max se zazubil a zastavil se uprostřed chodníku. Přitáhl si Evii k boku, podržel telefon na délku paže a udělal fotku.

„Řekni mi ještě něco o své rodině,“ navrhla Evie.

„Matka. Starší bratr. Všelijací příbuzní. Však je brzy poznáš.“

S matkou se měla seznámit o víkendu, vše už bylo domluveno. Max jí ukázal snímek, který právě pořídil. „Co myslíš? Řekneme jí to teď?“

„Ano.“ Už se o tom bavili dříve. „Teď by to šlo.“

Max se zaměřil zpátky na telefon, aby ke snímku vyfukal zprávu. „Hotovo,“ zamručel. „Cítím se nějak malátný.“

„To bude hladem,“ myslela si Evie.

„Ty nejsi malátná?“

„Zatím ne. Na to bych potřebovala šampaňské.“

A tak když došli do restaurace a objednali si k obědu mísu s plody moře, objednal Max i šampaňské a připili si na práci, na projekt obchodního centra a nakonec i na sebe.

„Jak to, že ti to nevadí?“ zajímal se Max, když dojedli a první láhev šampaňského vystřídala druhá. „Vdát se z praktických důvodů?“

„S mojí rodinnou historií?“ opáčila. „To je úplně normální.“ Eviin otec měl pátou ženu za pět desítek let, matka byla vdaná potřetí.

„Nikdy ses nezamilovala?“ vyzvídal Max.

„A ty?“ otočila to Evie.

„Ještě ne,“ řekl Max, zatímco podepisoval účet, a jeho odpověď se dala očekávat. Max měl spoustu dívek. Většinou byly kouzelné. A s žádnou z nich nezůstal déle než pár měsíců.

„Já jsem jednou zamilovaná byla,“ přiznala Evie, když vstala, a najednou si uvědomila, že už není tak úplně střízlivá. „Nejlepší týden mého života.“

„Jaký byl?“

„Vysoký, snědý a dokonalý. Odrovnal mě. Nikdo další už neměl šanci.“

„Bastard.“

„To taky,“ teskně si povzdechla Evie. „Byla jsem hodně mladá. A on dost zkušený. Nejhorší týden mého života.“

„Říkala jsi nejlepší.“

„Bylo to obojí,“ pronesla s vážností v hlase, ale vzápětí to pokazila naivním, přeslazeným úsměvem.

„Řekněme, že to bylo nezapomenutelné. Říkala jsem, že nikdo další už neměl šanci?“

„Ano.“ Max ji vzal za loket, aby ji podepřel, a vedl ji ke schodům a potom jeden po druhém dolů, dokud nedošli až ven na chodník. „Jsi připitá.“

„Máš pravdu.“

„Co kdybychom sehnali taxíka a zavezli tě domů? Slibuju, že tě doprovodím dovnitř, naliju ti sklenici vody, najdu aspirin a pak zamířím domů. No nejsem dobrý snoubenec?“

„Vitamín B,“ utrousila Evie. „Najdi ho taky.“

Maxův telefon zapípal, a když se na něj podíval, zakřenil se. „Logan chce vědět, jestli jsi těhotná.“

„Kdo je Logan?“ To jméno okamžitě řízlo skrz její otupělé smysly a Evie zbystrila. I ten ďábel se jmenoval Logan. Logan Black.

„Logan je můj bratr. Má velmi zvláštní smysl pro humor.“

„Už teď ho nesnáším.“

„Napíšu mu, že nejsi,“ pronesl Max zvesela.

Pár minut nato Maxův telefon znovu zapípal. „Říká, že gratuluje.“

To nemůže být ona. Logan se znovu podíval na svůj telefon, na snímek, který mu Max právě poslal. Max vypadal šťastně, široce se usmíval a v jeho očích se zračil okamžik radosti. Ale byla to tvář jeho nastávající, která upoutala Loganovu pozornost. Ta lesklá záplava havraních vlasů a oči ve tvaru mandlí – šibalské a tmavě hnědé. Připomínala mu jinou ženu... jednu ženu, na kterou se usilovně snažil zapomenout.

Samozřejmě to ona nebyla. Maxova snoubenka měla obličej mnohem hranatější a hnědá barva jejích očí měla jiný odstín. Ústa měla víc řezaná a méně zranitelná... ale byl to stejný typ. Jakoby trochu dětinská. A velmi krásná.

Ta by muže dokázala připravit o rozum.

Logan neměl ponětí, že má Max vážnou známost. Věděl ale, že jeho mladší bratr má poslední dobou zájem dostat se ke svému fondu, a tak se dalo očekávat, že uzavření manželství pro něj bude dalším krokem.

Max napsal, že se jmenuje Evie. Hezké jméno.

Žena, kterou poznal, se jmenovala Angie.

Evie. Angie. Evangeline? Zvláštní náhoda.

Logan se jal fotku znovu zkoumat a zalitoval, že je pozadí příliš jasné a jejich tváře tak zastíněné. Žena, kterou poznal jako Angii, s ním strávila skoro celý týden. V posteli, na cestě do postele, ve sprše poté, co z postele vstali... Byla mladá. Zvídavá. Naprosto bez zábran. Střídali se v různých rolích. Svazovali se. Hráli si na vše možné a většinou to vyprovokoval on. Bláznivé dny a propocené noci, kdy nad sebou postupně ztrácel kontrolu, že mu jí nakonec zbylo sotva dost k tomu, aby zmizel.

Jako by mu za patami hořelo.

Tehdy měl pětadvacet, nyní mu bylo třicet šest a pochyboval, že by to teď s Angií dopadlo nějak lépe než tenkrát před lety.

Přimhouřil oči. Znovu se na fotku podíval. *Mohla by to být Angie?* Nesázal by na to. Neudržoval s ní žádný kontakt, netušil, kam ji to zaválo nebo co právě dělá.

Ne, rozhodl se podruhé během dvou minut. Není to ona. Nemůže to být ona.

Je tehotná? napsal bratrovi.

JESTE TO TAK, odpověděl mu Max velkými písmeny a Logan se zašklebil a velkými písmeny mu

pogratuloval. A potom snímek vymazal, aby se na něj stále nedíval a nepřemítal, jak teď asi Angie – jeho Angie – vypadá.

Když jí Max pomohl z taxíku a následoval ji po zahradním chodníku ke vchodu matčina domu, cítila se Evangeline Jonesová značně nervózní. Jedna věc byla přistoupit na sňatek z rozumu. Ale sehrát před Maxovou rodinou zamilovanou snoubenku bylo něco úplně jiného.

„Čí to byl vůbec nápad?“ zamumlala k Maxovi, když se octli před elegantním dvoupodlažním domem ve viktoriánském stylu. „A proč jsem s tím vlastně souhlasila?“

„Buď klidná,“ konejšil ji Max. „I kdyby matka neuvěřila, že se bereme z lásky, stejně nic neřekne.“

„Možná ne *tobě*,“ podotkla Evie, načež se otevřely dveře, elegantně oblečená žena v nich nastavila náruč a Max ji chvátal obejmout.

Maxova matka ztělesňovala vše, co by bohatá vdova ze čtvrti, jako je Toorak, měla mít. Bezchybný účes, vlasy v našedlém odstínu blond vyčesané do elegantního drdolu a mejkap, se kterým vypadala o deset let mladší. Měla jemný parfém a krásné šperky. Přivítala se s Evií a její ruce byly teplé a suché a polibky vzdušné. Potom o krok ustoupila, aby si ji prohlédla jako brouka pod lupou.

„Vítám tě v rodině, Evangeline,“ řekla Caroline a její kultivovaný hlas zněl vlídně. „Max o tobě za ta léta často mluvil, ačkoliv myslím, že jsme se ještě neviděly.“

„To je těmi různými městy,“ poznamenala Evie rozpačitě. „Říkejte mi klidně Evie. Max o vás také mluvil.“

„Doufám, že jen v dobrém.“

„Vždycky,“ přitakali současně Evie i Max.

Museli působit harmonicky.

Ve skutečnosti se však Max za těch šest let, co ho Evie znala, zmínil o matce jen tehdy, když řekl, že nikdy nebyla mateřský typ a že ve všem vyžadovala nejvyšší standard, ať už šlo o manikúru nebo o chování jejich manželů či synů.

„A co zasnubní prsten?“ vyzvídala Caroline a nazdvihla pěstěné obočí.

„Ach,“ řekla Evie, „ještě ho nemám. Je jich na výběr tolik, že, ehm... jsem se nedokázala rozhodnout.“

„To je pravda,“ odpověděla Caroline a obrátila se k Maxovi. „Samozřejmě vám na odpoledne mohu sjednat schůzku s *mým* zlatníkem. Jsem si jistá, že bude mít něco naprosto vyhovujícího. A Evie si bude moct prsten nasadit, až půjde na večírek, který dnes na vaši počest pořádám.“

„Nemusela ses obtěžovat,“ podotkl Max, když položil jejich kufríky za dveře vedle širokého schodiště.

„Představit nastávající snachu rodině a přátelům mě neobtěžuje,“ ohradila se vyčítavě Maxova matka. „Očekává se to stejně jako prsten. Mimochodem, je tu tvůj bratr.“

„To jsi povolala domů i jeho?“

„Přijel sám od sebe,“ opáčila suše. „Nikdo ho k ničemu nenutí.“

„Je to můj vzor,“ zašeptal Max, zatímco následovali paní domu chodbou.

„Potřebuju koktejly,“ špitla mu Evie.

„Sežeň si je, až budu na lovu prstenu. Jaký kámen chceš?“

„Diamant.“

„A barvu?“

„Bílou.“

„To je skvělá volba,“ ozvala se zepředu Caroline a Max se otráveně ušklíbl.

„Slyší jako rys,“ poznamenal svým obvyklým sytým barytonem.